

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1807/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца: 1) АА из ..., 2) ББ из ..., 3) ВВ из ... и 4) ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Радојчић, адвокат у ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београда, као правног следбеника Привредног друштва „Термоелектране Никола Тесла“ д.о.о. Обреновац, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1851/20 од 07.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 1851/20 од 07.08.2020. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 1851/20 од 07.08.2020. године у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован предлог тужилаца од 13.03.2018. године за понављање поступка правноснажно завршеног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5492/10 од 16.06.2010. године. У ставу другом изреке, обавезани су тужиоци да туженом солидарно накнаде износ од 7.500,00 динара на име трошкова поступка по предлогу за понављање поступка. У ставу трећем изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по предлогу за понављање поступка, као неоснован.

Против наведеног другостепеног решења којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 422. тачка 11. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09) и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење на основу члана 412. став 4. и 5. и члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), по коме је вођен поступак чије се понављање тражи, Врховни суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У конкретном случају, по тужбама тужилаца против туженог ради исплате неисплаћеног дела зараде за рад у сменама за период од 23. марта 2005. године до 01. јануара 2007. године одлучено је пресудом Општинског суда у Обреновцу П1 138/09 од 15.10.2009. године тако што су усвојени делимично тужбени захтеви тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцима исплати износе из става првог наведене пресуде са припадајућом законском затезном каматом, као и доприносе надлежном фонду ПИО за наведени период. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5492/10 од 16.06.2010. године преиначена је наведена првостепена пресуда и одбијени су захтеви тужилаца у целини.

Тужиоци су преко пуномоћника поднели предлог за понављање поступка, дана 13.03.2018. године, са разлога што је одлуком Уставног суда Уж 4214/10 од 03.07.2013. године утврђено да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5492/10 од 16.06.2010. године повређено право подносилаца уставне жалбе на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, позивом на одредбу 422. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку. Навели су у предлогу и то да је Грађанско одељење Врховног касационог суда усвојило правни став из кога прозилази да се у конкретном случају ради о сменском раду тужилаца, а не о прерасподели радног времена што је био ранији став другостепених судова и што је резултирало правноснажним одбијањем тужбених захтева тужилаца, што сматрају да се мора имати у виду код одлучивања о предлогу за понављање поступка.

Одлучујући о предлогу за понављање поступка правноснажно окончано пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5492/10 од 16.06.2010. године, Апелациони суд у Београду је решењем Гж1 1851/20 од 07.08.2020. године предлог одбио као неоснован. Наведено из разлога што нису испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. тачка 11. Закона о парничном поступку, јер из садржине одлуке Уставног суда следи да је Уставни суд изразио схватање да тужиоци у конкретном случају нису радили у сменама како тврде и да оспореним пресудама није примењено материјално право на штету подносилаца уставне жалбе, тј. оспорене пресуде засноване су на уставно – прихватљивој примени материјалног права, док је правну несигурност код подносилаца уставне жалбе створила сама чињеница што је Апелациони суд у Београду као суд последње инстанце поводом битно сличне чињеничне и правне ситуације донео различиту одлуку у односу на одлуке других судова. То не би утицало на доношење повољније одлуке у поновљеном поступку, управо јер је у поступку чије се понављање тражи правноснажна одлука донета уз правилну примену материјалног права. У том смислу, имајући у виду садржину одлуке Уставног суда Уж 4214/10 од 03.07.2013. године, на коју се тужиоци позивају у свом предлогу, Апелациони суд у Београду налази да нису испуњени услови за примену члана 422. тачка 11. ЗПП.

Ревиденти оспоравају правилност одлуке другостепеног суда са разлога што сматрају да је супротна указаном ставу Врховног касационог суда и заснована на погрешној примени одредбе члана 422. став 11. Закона о парничном поступку, која ако је у поступку по уставној жалби уставни суд утврдио повреду или ускраћивање

људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом понављање поступка не условљава тиме да је то могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке.

Одредбом члана 422. тачка 11. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) прописано је да се поступак, који је одлуком суда правноснажно завршен, може поновити по предлогу странке, ако је у поступку по уставној жалби, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

По оцени Врховног суда, правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање правноснажно окончаног поступка на основу члана 422. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку. У конкретном случају, према садржини одлуке Уставног суда, у доношењу правноснажне одлуке материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе, због чега је у том делу уставни суд уставну жалбу одбацио, али је чињеница да је по тужбама поводом битно сличне чињеничне и правне ситуације другостепени суд донео различиту одлуку у односу на друге одлуке судова, створила правну несигурност код подносилаца уставне жалбе, што је супротно принципу правне сигурности, чиме је тужиоцима повређено право на правну сигурност као елемент права на правично суђење зајемченог Уставом, из ког разлога је одређено објављивање одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“ као правичан вид задовољења подносилаца уставне жалбе. Према томе, не стоје разлози прописани одредбом тачке 11. члана 422. Закона о парничном поступку за понављање правноснажног поступка, јер нема од стране Уставног суда утврђене такве повреде или ускраћивања људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку који би узроковали понављање правноснажно окончаног поступка ради поновног преиспитивања и отклањања повреда права тужилаца на основу којих је донета правноснажна пресуда.

Наводи ревидената којима се указује на то да је Грађанско одељење Врховног касационог суда усвојило правни став из кога прозилази да се у оваквом случају ради о сменском раду, а не о прерасподели радног времена, нису релевантни будући да заузимање другачијег правног става судова, и то по донетој одлуци Уставног суда на коју се ревиденти позивају, не представља један од разлога из члана 422. ЗПП за понављање поступка.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 412. став 4. и 5. у вези са чланом 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**